

Arrest

nr. 228 261 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 oktober 2011, verklaart er zich op dezelfde dag een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Na een verblijf in Duitsland van 2014 tot 2018, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende dat volgens zijn verklaringen tot een weigeringsbeslissing vanwege de Duitse

asielinstanties leidde, keert verzoeker op 8 maart 2018 terug naar België en verklaart hij er zich op 13 juni 2018 een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 23 mei 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Rabwah (provincie Punjab). U bent een aanhanger van het ahmadi geloof. Sedert 1995 was u actief in de bouw. U heeft een gezin dat in Rabwah is achtergebleven.

De ahmadi's kennen veel problemen met moslimextremisten. Ook u kende sedert juli 2011 problemen met moslims. In januari 2011 was u in Chiniot aan de slag gegaan bij ene S.. Het was uw medewerker J. die deze S. kende. U bouwde in opdracht van S. een huis. Aanvankelijk betaalde de man u correct maar in juli 2011 weigerde hij het openstaande saldo van 150.000 roepies te vergoeden. Toen hij u bij hem uitnodigde, werd u opgewacht door drie mowlawi's en vele andere personen. S. zei dat u een predikant was en mensen tot het ahmadi geloof probeerde te bekeren. Daarop werd u hard geslagen en mishandeld door de aanwezigen, onder wie mowlawi A., een parlamentslid. U keerde terug naar Rabwah waar u enkele uren in het hospitaal diende te worden verzorgd. Daarna ging u met uw broer naar de politie van Rabwah. Deze wou uw klacht niet noteren. U bleef een tiental dagen in Rabwah. Twee of drie keer zijn moslimextremisten naar uw huis gekomen. U was niet thuis of kon ontsnappen. Omdat u meer problemen vreesde, bent u naar Lahore gegaan. U werkte er weer in de bouwsector tot u op een dag vernam dat u ook in Lahore op de hielen werd gezeten door twee mowlawi's die u wilden vermoorden.

U ging naar uw broer die in Lahore woont. Hij regelde een smokkelaar. Met het vliegtuig reisde u van Karachi naar Istanbul. Met een busje reisde u verder naar België. Op 24/10/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzocht u internationale bescherming.

U stelt niet terug te kunnen naar Pakistan waar moslimextremisten u uit de weg willen ruimen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, diverse documenten die aantonen dat u tot de ahmadi gemeenschap van Rabwah behoorde, verschillende documenten en badges die aantonen dat u ook in België actief bent binnen de gemeenschap van ahmadi's, krantenartikels en informatie betreffende de problemen die ahmadi's in Pakistan hebben, een medisch verslag van een hospitaal in Rabwah en een brief van uw advocaat in Pakistan die bevestigt dat u problemen heeft gekend met moslimextremisten.

Op 19 september 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 10 februari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Na de weigeringsbeslissing reisde u naar Duitsland in 2014, waar u een tweede verzoek om internationale bescherming deed. In navolging van een Dublinbeslissing kwam u daarop op 8 maart 2018 terug naar België, waar uw verzoek verder behandeld werd. Naar aanleiding van uw tweede verzoek verwijst u terug naar uw eerder aangehaalde problemen in Pakistan, alsook uw activiteiten in Duitsland en België voor de Ahmadi-gemeenschap. U haalt ook aan dat familieleden van u in Pakistan functies hebben bij de gemeenschap, en dat twee zonen van een neef van u vermoord werden in Pakistan. Ter staving van uw tweede verzoek legt u voor: een brief van uw advocaat, informatie omtrent de vermoorde neven, foto's, een Pakistaans paspoort, een Pakistaanse identiteitskaart, en kopieën van: een AIMS-badge, documentatie omtrent uw procedure in Duitsland, de Pakistaanse identiteitskaart van uw vrouw, een child registration certificate, een Pakistaans paspoort van uw zoon, een visum van uw zoon, een UNHCR kaart van uw zoon, een UNHCR kaart van uw schoonzus en schoonbroer, een badge omtrent uw activiteiten in België, documenten omtrent uw reisweg, bijkomende foto's, en van uw oude paspoort in Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan”** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verwijst niet expliciet terug naar de problemen die u aanhaalde bij uw eerste verzoek, maar merkt hierover voor het CGVS wel op dat het incident dat u toen aanhaalde “correct en waar was” (CGVS p. 13). U legt evenwel geen nieuwe elementen voor om dit aan te tonen (CGVS p. 14). Het door u aangehaalde incident werd reeds bij de behandeling van uw eerste verzoek ongeloofwaardig geacht, een beoordeling die werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u heden wel uw paspoort voorlegt en toegeeft dat u een andere reisweg volgde (CGVS p. 3, 4, 5), doet hier niet aan af daar het aangehaalde op zichzelf genomen ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beoordeling houdt dan ook stand.

Bij de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd ook reeds ingegaan op uw rol binnen de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde hierover dat “Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap te Rabwah behoorde, doch niet dat hij op een bijzondere actieve wijze zijn geloof heeft beleden in Pakistan waardoor hij in de negatieve aandacht zou zijn gelopen van de Pakistaanse overheid of niet-statelijke actoren.” Uw rol binnen de gemeenschap in Pakistan werd wederom besproken bij het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van uw tweede verzoek, en hierbij werd uw beperkte rol bevestigd: u nam deel aan die activiteiten die georganiseerd werden en aan de door de gemeenschap georganiseerde bewaking (CGVS p. 10, 11), geen zaken die u bijzonder negatief in de aandacht zouden brengen.

U verwijst bij uw tweede verzoek algemeen naar “religieuze problemen” (verklaring volgend verzoek dd. 2 augustus 2018, afdeling 15.). Er is supra reeds op gewezen dat het niet volstaan om te verwijzen naar de algemeen situatie, maar dat er een beoordeling van uw persoonlijke situatie gemaakt moet worden. De concrete vervolgingsfeiten die u aanhaalde werden bij de behandeling van het eerste verzoek niet geloofwaardig geacht. Ook uw activiteiten in de gemeenschap in Pakistan waren niet van dien aard dat ze aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Er dienen daarom nog slechts twee elementen onderzocht te worden, namelijk of er sprake is van een vrees voor vervolging naar aanleiding van de rol van familieleden binnen de gemeenschap en de voorgehouden moord op de zonen van uw neef; en of er sprake is van een vrees voor vervolging op basis van uw activiteiten binnen de gemeenschap in België en Duitsland.

Vooreerst verwijst u ter ondersteuning van deze elementen naar een attest opgesteld door de Ahmadiyya gemeenschap in België.

Betreffende verificatie van vervolgingsfeiten die in Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het verificatieproces van vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt dan contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Antwoord op verificatievragen wordt op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadi-gemeenschap zelf geen initiatieven neemt om problemen of incidenten actief op te sporen, maar slechts de melding van incidenten en problemen door individuele leden nagaat, wat doet besluiten dat deze verificatieprocedures sterk afhankelijk zijn van verklaringen van deze leden. Voorts blijkt uit de informatie dat de gemeenschap stelt dat zij het nodige doet om de relevante bewijsstukken te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek.

Aangezien uit het door u voorgelegde attest nergens blijkt op welke stukken of documenten dit onderzoek steunt, dient besloten te worden dat de gemeenschap zich dus gebaseerd moet hebben op uw verklaringen, hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien er geen objectieve bewijsbronnen werden overgemaakt of toegevoegd aan uw attest kan er dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dit attest worden verleend.

Hierop contacteerde het CGVS de Ahmadiyya-gemeenschap te Rabwah, Pakistan op de door deze gemeenschap voorgestelde werkwijze. Betreffende uw persoonlijke problemen, wees uw gemeenschap enkel naar de algemene situatie (iets dat ze staaften met één krantenartikel) zonder evenwel te verwijzen naar uw persoonlijke problemen, laat staan dat uw gemeenschap hiervan enig objectief bewijs zou neerleggen. Dit bevestigt nogmaals dat u geen persoonlijke problemen kende in Pakistan.

Wat betreft het lot van uw familieleden, kon uw gemeenschap in Rabwah, ook niet anders dan een zeer algemeen antwoord formuleren. Hieruit blijkt niet dat uw familieleden (of u) ooit concrete problemen kenden wegens hun geloofsovertuiging of wegens hun functioneren binnen uw geloofsgemeenschap. Dit blijkt dan verder ook uit volgende vaststellingen.

U beweert **ten eerste** dat twee zonen van uw neef vermoord werden (CGVS p. 14, 15), waar u artikelen over voorlegt (document 2). Hierover kan primo opgemerkt worden dat u niet bewijst dat het om familieleden van u gaat (CGVS p. 15). Het lijkt er secundo ook niet op dat het om nauwe familie ging als het al familie was, daar u pas hoorde van de moord via een preek, en niet rechtstreeks via de familie (CGVS p. 15). Er dient tertio ook vastgesteld te worden dat de moorden dateren van eind 2012 (document 2), nog voor er een beslissing werd genomen over uw eerste verzoek eind 2013, en voor u hiertegen in beroep ging. Het is daarom maar weinig ernstig dat u zich hier nu pas voor het eerst op zou beroepen, vijf jaar later. Bovendien verwijst noch uw Belgische, noch uw Pakistaanse geloofsgemeenschap naar deze moorden.

U stelt **ten tweede** ook dat een aantal neven van u functies hebben bij de gemeenschap in Pakistan, en één van hen zou hier ook problemen mee gekend hebben bij een raid door de overheid (CGVS p. 11, 16, 18). Ook uw vrouw zou actief zijn als secretaris voor een gehele buurt (CGVS p. 11, 17). Voor wat betreft uw vrouw, geeft u evenwel aan dat ze geen problemen kende in Pakistan omwille van haar rol, hoewel u stelt dat ze wel heimelijk moet zijn (CGVS p. 11). Hoewel u dus inderdaad lijkt te komen uit een familie die actief is binnen de gemeenschap (bevestigd door de gemeenschap, document 10), legt u op geen enkel moment een verband met een persoonlijke vrees voor vervolging in uwer hoofde. Het is aan u om aan te tonen dat u omwille van de functies en activiteiten van familieleden van u een risico zou lopen, zeker niet als de eigenlijke familieleden met deze functies blijkbaar toch nog in Pakistan kunnen verblijven. Op geen enkel moment maakt u duidelijk waarom (laat staan dat u aantoonst dat) u omwille van de problemen van uw familie iets te vrezen zou hebben. Ook op basis hiervan maakt u dus geen vrees voor vervolging aannemelijk. Bovendien maakt enkel de Belgische gemeenschap in haar schrijven gewag van deze activiteiten van uw familieleden (en zelfs zij vermelden geen problemen), zonder dat hierbij enig objectief bewijsmateriaal voor geleverd wordt. Dat het belang van deze beweerde activiteiten met een korreltje zout genomen mag worden, blijkt ook uit het antwoord van de Pakistaanse gemeenschap te Rabwah, die zelfs geen melding maakt van familieleden met problemen, laat staan van familieleden met functies, ondanks uw bewering (en die van uw Belgische gemeenschap) dat uw familieleden deze functies allen in Rabwah uitoefenen.

U geeft **ten derde** ook aan dat uw zoon het land moest verlaten en heden verblijft in Maleisië (CGVS p. 7). U geeft aan dat hij geen persoonlijke problemen had maar het land verliet omwille van de algemene situatie (CGVS p. 7). Dit is niet van dien aard om aanleiding te geven tot een vrees voor vervolging in uwer hoofde. Merkwaardig genoeg presenteert u ook een kopie van een visum van uw zoon voor Maleisië, dat afgeleverd werd in Saudi Arabië, terwijl u beweert dat Ahmadi's daar niet binnen mogen (CGVS p. 7, document 11).

Op basis van (de functies van) uw familieleden kan u dus geen vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Dient ook benadrukt te worden dat in asielzaken documenten een onderdeel van de algehele beoordeling in samenhang met de verklaringen van een verzoeker vormen en deze slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen ondersteunen, wat hier niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het gegeven dat deze attesten opgesteld werden door de Ahmadi-gemeenschap doet hier geen afbreuk aan. Dient bijkomend nog opgemerkt te worden dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene

informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Wat uw activiteiten in Pakistan betreft, kan verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft uw activiteiten in België en Duitsland, kan het volgende vastgesteld worden.

Hier werd reeds op ingegaan in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van uw eerste verzoek. Er werd toen gesteld dat: "De stukken die verzoeker bij het Commissariaat-generaal voorlegde aangaande zijn activiteiten in België voor de hier gevestigde Ahmadi-gemeenschap vermogen dit evenmin. Deze stukken tonen weliswaar aan dat verzoeker in België lid is van de Ahmadiyya Muslim Association en bijeenkomsten bijwoont, doch niet dat verzoeker er in België of in Pakistan een voortrekkersrol vervult."

U toont door middel van uw verklaringen en de neergelegde documenten niet aan dat uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

U geeft aan dat u heden geen officiële functie heeft binnen de gemeenschap (CGVS p. 9). U stelt daarentegen wel dat u *primo* actief was in Duitsland bij het bedelen van Ahmadi-literatuur. Dit deed u omdat u naar eigen zeggen de enige Ahmadi in die lokaliteit was (CGVS p. 8, 9). U zou *secundo* ook sociale hulp geven als dat van u gevraagd wordt, voor bijvoorbeeld processies (CGVS p. 8). U haalt *tertio* ook aan dat u meewerkte aan de bouw van allerhande Ahmadi-moskeeën, zowel in Duitsland als in België, veelal als werfleider (CVS p. 8, 9, 18).

Er dient te worden vastgesteld dat deze activiteiten niet van dien aard waren dat u hierdoor bijzonder in de aandacht zou komen bij een terugkeer naar Pakistan; het ging wederom niet om een voortrekkersrol, noch om een wijd gepubliceerde rol. Op basis hiervan maakt u geen vrees voor vervolging aannemelijk.

Uw advocaat haalt evenwel aan dat de bouw van moskeeën gezien moet worden als een integraal deel van uw godsdienstige beleving, in die zin dat u bij een terugkeer naar Pakistan uw religie niet als zodanig zou kunnen belijden omdat het Ahmadi's daar moeilijk dan wel onmogelijk gemaakt wordt om moskeeën te bouwen (CGV p. 18). Dit lijkt evenwel een al te brede interpretatie van het concept geloofsbeleving, en u toont niet aan dat het leveren van bouwdiensten aan de gemeenschap substantieel verschilt van andere manieren om u ten dienste van de gemeenschap te zetten. Bovendien blijkt uit de foto's dat u bv. pleister- en gyprocwerken binnenshuis uitvoerde, wat moeilijk kan beschouwd worden als een doorgedreven, publieke uiting van uw geloofsbeleving. In Pakistan kon u bijvoorbeeld ook reparatiewerken uitvoeren, en deed u bewakingsdienst (CGVS p. 9, 10, 11), en er kan dus aangenomen worden dat u zich ook bij terugkeer naar Pakistan nog ten dienste van de gemeenschap kan inzetten. Ook via deze weg kan u daarom geen vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. In zoverre dat de documenten uw identiteit, de identiteit en band met bepaalde familieleden van u, uw reisweg, en uw activiteiten in Europa aantonen, worden deze zaken niet betwist. Desalniettemin kan er op gewezen worden dat uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er

soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 57/5 *quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een brief van zijn raadsman ter begeleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming d.d. 8 juni 2018 (stuk 2), de vraag om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 3), de e-mail waarmee een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werden bezorgd aan zijn raadsman (stuk 4), de e-mail van zijn raadsman met de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 5), e-mail waarmee een kopie van het administratief dossier werd bezorgd aan zijn raadsman (stuk 6), een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap d.d. 22 juni 2019 (stuk 7) en de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 (stuk 8).

Bij zijn nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 (bijlage 1).

Met een aangetekend schrijven van 6 september 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap d.d. 5 september 2019 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Op 24 oktober 2011 diende verzoeker in België zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Bij 's Raads arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde persoonlijke problemen naar aanleiding van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi. Na een verblijf in Duitsland van 2014 tot 2018, waar hij volgens zijn verklaringen ook een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd geweigerd omdat zijn vluchtmotieven te vaag waren (verzoekschrift, stuk 2, p. 2), keerde verzoeker op 8 maart 2018 terug naar België waar hij op 13 juni 2018 onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verwijst naar zijn eerder aangehaalde problemen in Pakistan, alsook naar zijn activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap in Duitsland en in België, naar de functies van zijn familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en naar twee zonen van een neef die werden vermoord in Pakistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet volstaat om als vluchteling te worden erkend en dat bijgevolg de individuele

omstandigheden *in concreto* dienen te worden beoordeeld; (ii) de door hem aangehaalde persoonlijke problemen in Pakistan omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden, alsook daar in dit kader reeds werd vastgesteld dat zijn rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet bijzonder actief was; (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de verificatieprocedure van de Ahmadiyya-gemeenschap betreffende beweringen van in Europa verblijvende leden van deze gemeenschap onder meer voorziet in het verzamelen van bewijsmateriaal, zodat wordt aangenomen dat het ontbreken hiervan bij het voorgelegde attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) doet besluiten dat dit attest louter op basis van verzoekers verklaringen werd opgesteld, hetgeen de bewijswaarde ervan relatieveert; (iv) uit het contact van de commissaris-generaal met de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat verzoeker en/of zijn familieleden in Pakistan persoonlijke problemen zouden kennen omwille van hun geloofsovertuiging als Ahmadi en/of hun activiteiten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap; (v) betreffende de vermoorde zonen van zijn neef wordt vastgesteld dat (a) hij zijn familiale verwantschapsband met de in de artikels vermelde personen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet aantoon, (b) hij van deze moorden pas hoorde via een preek en niet via zijn eigen familie, (c) deze moorden dateren van 2012 en dus nog van voor de beslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming, en (d) noch de Belgische, noch de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap naar deze moorden verwijst; (vi) hij niet verduidelijkt waarom hij persoonlijk problemen zou kennen omwille van de functies van zijn familieleden binnen de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap, temeer daar uit het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap niet blijkt dat deze familieleden zelf problemen ondervinden omwille van hun functies en uit het attest van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap zelfs niet blijkt dat verzoeker familieleden heeft die (belangrijke) functies uitoefenen binnen deze gemeenschap; (vii) zijn zoon Pakistan heeft verlaten en naar Maleisië ging omwille van de algemene situatie zodat hieruit evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid, temeer daar hij een visum van zijn zoon voor Maleisië voorlegt dat in Saoedi-Arabië werd afgeleverd terwijl hij beweert dat Ahmadi daar niet binnen mogen; (viii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten, omwille van de hoge graad van corruptie waardoor vele documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, relatief is; (ix) zijn activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap in Duitsland en in België niet een dermate grote zichtbaarheid hebben dat hij ingeval van een terugkeer naar Pakistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen naar aanleiding van deze activiteiten, temeer daar het bouwen van moskeeën voor de Ahmadiyya-gemeenschap niet kan worden beschouwd als een substantieel onderdeel van het zich ten dienste stellen van zijn gemeenschap; en (x) de (overige) door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Verzoeker kan vooreerst niet worden bijgetreden waar hij meent dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft omdat de commissaris-generaal volgens hem heeft nagelaten om in de bestreden beslissing een motivering op te nemen betreffende de opmerkingen die zijn advocaat betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had overgemaakt in de zin van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Deze opmerkingen (zie administratief dossier, stuk 5 en verzoekschrift, stuk 5) betreffen slechts woord- en tekstverbeteringen die op zich geen invloed hebben op de uiteindelijke motivering in de bestreden beslissing. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering werd opgenomen betreffende de opmerkingen van verzoekers raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud kan op zich niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal deze opmerkingen niet zou hebben onderzocht en/of met deze opmerkingen anderszins geen rekening zou hebben gehouden. Dit klemmt des te meer daar verzoeker nalaat *in concreto* te duiden op welke wijze de opmerkingen van zijn raadsman bij de notities van het persoonlijk onderhoud een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven uit de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Er is dan ook geenszins sprake van een substantiële onregelmatigheid. De andere bijgevoegde berichten (verzoekschrift, stukken 3, 4 en 6) doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.2.3. Vervolgens wijst de Raad erop dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij zijn aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Verzoeker verklaarde dat hij op 8 maart 2018 met de auto terugkeerde van Duitsland naar België (administratief dossier, stuk 16, "verklaring volgend verzoek", verklaring 14). Verzoeker diende zijn onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale

bescherming pas in op 13 juni 2018 (administratief dossier, stuk 16, "inschrijving van de asielaanvrager"), dus ruim drie maanden na zijn aankomst in België. Nochtans had verzoeker op 24 oktober 2011 in België reeds een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend en diende hij op 8 mei 2014 in Duitsland eveneens een verzoek om internationale bescherming in (verzoekschrift, p. 3). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker terdege op de hoogte is van de werking en de geldende beginselen van de asielprocedures in België en de Europese Unie. Dat verzoeker nog ruim drie maanden na zijn aankomst in België talmde alvorens onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.4. Met betrekking tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van personen die behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap dient vooreerst op het volgende te worden gewezen.

Uit de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossierdossier (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018 en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, en de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019, bijgebracht door de verwerende partij in haar aanvullende nota van 11 juli 2019) blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit XX van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's is toegenomen in 2017 en de moorden ononderzocht blijven, het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Bovendien blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijken uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-Ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelijkt. Waar UNHCR in 2012 nog een mogelijk vestigingsalternatief in Rabwah aanhaalde, staat in de richtlijnen van 2017 dat er voor Ahmadi's die gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging omwille van hun religie geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, met name de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019, erkent de verwerende partij in haar nota enerzijds dat hoewel deze vermeld staat op de kaft van de blauwe map zij ontbreekt in het administratief dossier. De verwerende partij stelt anderzijds dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening mee gehouden werd zoals blijkt uit de motivering. Terecht besluit de verwerende partij vervolgens dat gezien de verzoekende partij zelf een kopie van deze informatie heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift niet kan worden ingezien dat zij geen inzage zou gehad hebben in deze informatie.

2.3.2.5. Vervolgens dient vastgesteld dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de Raad reeds werd geoordeeld dat aan verzoekers persoonlijke problemen in Pakistan, met name de bedreigingen die hij stelt te hebben ondergaan in het kader van een conflict met een bouwheer die weigerde de volledige prijs van de door verzoeker uitgevoerde werken te betalen, geen geloof kan worden gehecht. In het arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 stelt de Raad dienaangaande als volgt:

“Hoewel de objectieve informatie van de commissaris-generaal inderdaad bevestigt dat het misbruiken van de blasfemiewetgeving door moslim-extremisten uit economische drijfveren voorkomt, ontslaat dit verzoeker er niet van om zijn relaas met coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen aannemelijk te maken. Uit de verklaringen van verzoeker bij het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat verzoeker vrijwel geen informatie kon geven over de bouwheer die hem beweerdelijk vervolgt en evenmin kon toelichten in welke wijk hij het nieuwe huis van de bouwheer aan het bouwen was. Verzoeker slaagt er niet in de betreffende vaststellingen, die allen steun vinden in het gehoorverslag, te ontcrachten. Verzoeker poogt deze vage kennis weliswaar te minimaliseren door erop te wijzen dat hij de opdracht had verkregen van een vriend, doch deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker eerder verklaarde gedurende een half jaar een persoonlijk professioneel contact te onderhouden met die bouwheer (gehoorverslag p. 5). De commissaris-generaal kon terecht opmerken dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nauwelijks iets weet over de opdracht, noch over de opdrachtgever, die de directe oorzaak vormen voor zijn beweerdde problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker legt eveneens vage verklaringen af over de andere moslim-extremisten die hem, na de beschuldiging van blasfemie door de bouwheer, zouden hebben vervolgd. Verzoeker weet niet of er tegen hem klacht is ingediend en kon slechts summier de naam weergeven van één van deze moslimextremisten (ibid., p. 3 en 13). Verzoeker poogt ook deze vaststelling te minimaliseren door erop te wijzen dat hij slechts één keer de drie moslimextremisten had gezien, doch deze verklaring kan evenmin overtuigen. Van een asielzoeker die besluit zijn land van herkomst te verlaten mag worden verwacht dat hij zo veel mogelijk informatie geeft over de problemen die hem tot die beslissing hebben gedreven, evenals over de personen die daaraan ten grondslag liggen en de juridische en politionele maatregelen die in zijnen hoofde werden genomen. De verklaringen die verzoeker aflegt aangaande zijn concrete asielrelaas zijn dermate vaag dat aan dat relaas geen geloof kan worden gehecht, waardoor dit relaas geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het schrijven van de advocaat van verzoeker (stuk 2) vermag hier geen afbreuk te doen. Dit stuk, dat ten andere al eerder werd neergelegd bij de commissaris-generaal, betreft duidelijk een gesolliciteerd stuk dat daardoor elke bewijswaarde ontbeert.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaring inzake de moord op zijn neef, merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaring, deze geen betrekking heeft op verzoeker zelf en daardoor niet bij machte is voor hem een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Wat betreft de FIR jegens de ganse Ahmadi-bevolking van Rabwah tenslotte, waarvan verzoeker een fotokopie bijvoegt (stuk 3), merkt de Raad op dat ook de objectieve informatie van de commissaris-generaal gewag maakt van het bestaan van een dergelijke FIR, doch dat deze informatie eveneens vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van aanhouding en/of veroordeling op basis van die FIR (SRB, ibid., p. 8). Evenmin dit stuk vermag derhalve aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging koestert.”

In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker geen elementen aan die op deze beoordeling een ander licht kunnen werpen. Verzoeker volhardt immers slechts in zijn eerder aangehaalde verklaringen dienaangaande en brengt verder geen bijkomende stavingsstukken bij. Het louter volharden in een reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas kan op zich niet volstaan teneinde de geloofwaardigheid van dit relaas alsnog te herstellen. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde beoordeling met betrekking tot de beweerdde problemen met een bouwheer in Pakistan heden onverminderd overeind.

2.3.2.6. Wat betreft verzoekers rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds dat verzoeker geen voorttrekkersrol vervulde binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en dat hij bij het indienen van dit verzoek om internationale bescherming zelf geen melding maakte van een vrees voor vervolging omdat hij zijn geloof niet zou kunnen uiten. Meer bepaald stelde de Raad in zijn arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 dienaangaande als volgt:

“Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de

Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerder verklaringen. Verzoeker vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vertrek was - volgens zijn verklaringen - een conflict over achterstallige betalingen waarbij hij uiteindelijk bedreigd is geworden omwille van zijn religieuze overtuiging. Zoals supra reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap te Rabwah behoorde, doch niet dat hij op een bijzondere actieve wijze zijn geloof heeft beleden in Pakistan waardoor hij in de negatieve aandacht zou zijn gelopen van de Pakistaanse overheid of niet-statelijke actoren. De stukken die verzoeker bij het Commissariaat-generaal voorlegde aangaande zijn activiteiten in België voor de hier gevestigde Ahmadi-gemeenschap vermogen dit evenmin. Deze stukken tonen weliswaar aan dat verzoeker in België lid is van de Ahmadiyya Muslim Association en bijeenkomsten bijwoont, doch niet dat verzoeker er in België of in Pakistan een voortrekkersrol vervult. Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 10 november 2011, p. 3). In casu blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging."

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op een vrees voor vervolging omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi en zijn rol binnen deze geloofsgemeenschap (in Pakistan en/of in België), kan verwezen worden naar de hiervoor geciteerde beoordeling van de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in samenhang met hetgeen hierna volgt.

2.3.2.7. Met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aanhaalt dient vervolgens te worden nagegaan of en in welke mate er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging omwille van de rol van zijn familieleden in Pakistan binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, de moord op de zonen van zijn neef, en zijn eigen activiteiten voor en functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (in België, Duitsland en/of Pakistan).

2.3.2.8. Vooreerst geeft verzoekers raadsman (verzoekschrift, stuk 2, p. 2) zelf aan dat verzoeker in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd afgewezen om reden dat “[...] *zijn vluchtmotieven te vaag waren*” (zie ook map ‘Documenten’ in het administratief dossier, stuk 7). Dat verzoeker, nadat hij in België op 10 februari 2014 een weigeringsbeslissing bekwam, door de Duitse asielinstanties eveneens ongeloofwaardig werd bevonden en er een weigeringsbeslissing werd genomen inzake zijn in Duitsland ingediend verzoek om internationale bescherming, vormt reeds een negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven in het kader van onderhavig, tweede (volgend) in België ingediend verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker een aantal attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap voorlegt, met name een attest van 29 mei 2018 (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier, stuk 10 en verzoekschrift, stuk 1 van stuk 2), een attest van 22 juni 2019 (verzoekschrift, stuk 7) en een attest van 5 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Tevens werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen contact opgenomen met de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan waarvan een weerslag werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, stuk 4).

Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag zullen trachten te verzamelen ter onderbouwing van het onderzoek, doch wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert wordt er van hem verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt, aldus nog de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Bijgevolg kan het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap zonder dat dit gepaard gaat met objectieve bewijsbronnen dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. Het ontbreken van objectieve bewijsbronnen betekent immers dat de gemeenschap zich gebaseerd heeft louter op de verklaringen van verzoeker zodat er dienvolgens geen doorslaggevende bewijskracht worden verleend aan het attest. Het komt aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

In casu blijkt uit de voorgelegde attesten enerzijds dat verzoeker een actief lid is binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (in Duitsland en België), dat verschillende van zijn familieleden in Pakistan eveneens een functie vervullen binnen de Ahmadiyya-gemeenschap en dat familieleden van hem het slachtoffer werden van het geweld tegen de Ahmadi in Pakistan. Anderzijds wordt nergens in deze attesten gesteld dat verzoeker zelf persoonlijke problemen zou kennen omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi, omwille van zijn rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (in Duitsland, België en/of Pakistan), omwille van de functies van zijn familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en/of omwille van de moord op zijn familieleden. Zoals hierna zal blijken (zie *infra*) maakt verzoeker zelf evenmin *in concreto* aannemelijk dat hij omwille hiervan zelf persoonlijke problemen zou kennen ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Wat betreft de functies van verzoeker en zijn familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, dient vastgesteld dat in geen van de voorgelegde attesten, noch deze van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch in de informatie die aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verstrekt door de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap, melding wordt gemaakt van problemen die deze familieleden en/of verzoeker zouden ondervinden omwille van het uitoefenen van deze functies. Meer zelfs, in de informatie die door de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap werd verschaft aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) wordt zelfs geen melding gemaakt van functies van verzoekers familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan, terwijl door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd gevraagd of familieleden van verzoeker al dan niet concrete problemen kennen omwille van hun religieuze

overtuiging als Ahmadi. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien zelf uitdrukkelijk dat zijn echtgenote geen problemen ondervindt omwille van haar functie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hieruit blijkt alleszins dat noch verzoeker, noch de Ahmadiyya-gemeenschap (in België en in Pakistan) melding maken van enige concrete en persoonlijke problemen in hoofde van verzoeker en/of zijn familieleden omwille van de functies die zij binnen de Ahmadiyya-gemeenschap uitoefenen. Betreffende verzoekers zoon, dient bovendien vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat deze omwille van de algemene situatie naar Maleisië vluchtte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), zodat hieruit evenmin enige concrete en persoonlijke problemen in hoofde van deze zoon, laat staan in hoofde van verzoeker kunnen blijken. Hetzelfde geldt overigens voor de discriminatie waarmee verzoekers kinderen zouden worden geconfronteerd in het onderwijs (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en verzoekschrift, stuk 2). Er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat deze discriminatie in hoofde van verzoekers kinderen dermate zwaarwichtig is dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde blijkt, laat staan in hoofde van verzoeker persoonlijk.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van de functies van hemzelf en/of zijn directe familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijke problemen zou ondervinden in het kader van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Wat betreft de moord op de zonen van een beweerde neef van verzoeker dient vastgesteld dat verzoeker er evenmin in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij hierdoor persoonlijke problemen zou kennen ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Verzoeker verwijst naar informatie met betrekking tot de moord op twee personen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 2; verzoekschrift, stuk 3 van stuk 2; en rechtsplegingsdossier, stuk 8). Er dient op gewezen dat verzoeker zijn voorgehouden familiale verwantschapsband met deze vermoorde personen geenszins aantoon. Zo verklaart verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het de moord op twee van zijn neven betreft (administratief dossier, stuk 16, "verklaring volgend verzoek", verklaring 17) hetgeen wordt hernomen in het schrijven van zijn raadsman (verzoekschrift, stuk 2) en in het verzoekschrift (zie o.m. p. 3), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprak over de moord op twee zonen van zijn neef (dit zijn zijn achterneven) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). In het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap van 5 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) wordt dan weer gesproken over zonen van een tante langs vaderszijde ("*fils de la tante paternel (sic)*"). Als zodanig is het allerm minst duidelijk welke familiale verwantschapsband verzoeker heeft met de personen die in de door verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 2 en verzoekschrift, stuk 3 van stuk 2) en de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (rechtsplegingsdossier, stuk 8) bijgebrachte informatie worden vermeld. Het feit dat bij het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap van 5 september 2019 dezelfde informatie werd gevoegd als deze die reeds eerder door verzoeker werd voorgelegd en waaromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud door verzoeker en zijn raadsman werd verduidelijkt dat het om informatie gaat die via de website "*persecution of admadi's*" werd bekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15; zie ook verzoekschrift, p. 17), toont aan dat de Ahmadiyya-gemeenschap zich in deze voornamelijk heeft gebaseerd op de verklaringen van en de informatie aangereikt door verzoeker, hetgeen de bewijswaarde van dit attest – en in het verlengde hiervan ook van de andere attesten – op ernstige wijze relativeert. Dit sluit immers aan bij het hoger gestelde waaruit blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt.

Verder dient erop gewezen dat uit de toegevoegde informatie over deze moorden blijkt dat deze moorden plaatsvonden in november en december 2012 en dus ruim één jaar voorafgaand aan 's Raads arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker, hoewel de moorden tijdens verzoekers asielprocedure gebeurd zijn, met geen woord gerept over deze moorden. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming verklaart dat hij niet via zijn eigen familie maar via een preek van de kalief op de hoogte werd gebracht van deze moorden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), hetgeen, mede gelet op de voorgaande vaststellingen in verband met de onduidelijke verwantschapsband tussen verzoeker en deze vermoorde personen, eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat het familieleden van hem betreft en dat hij hierdoor een

persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan. Dit klemmt des te meer daar in de informatie die de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap verschaftte aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 4) geen enkele melding wordt gemaakt van moorden op familieleden van verzoeker, hoewel hiernaar uitdrukkelijk werd geïnformeerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze informatie reeds beschikbaar was op het internet (zie *supra*). Dat de vraagstelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap te vaag zou zijn geweest, zoals wordt geopperd in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap van 22 juni 2019 (verzoekschrift, stuk 7), kan dan ook geenszins worden gevolgd.

Gezien het voorgaande, kan er ernstig getwijfeld worden aan de beweerde verwantschapsband tussen verzoeker en de vermoorde personen die in de voorgelegde informatie worden vermeld, minstens toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij omwille van deze moorden persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in het kader van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi zou kennen ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Wat betreft tenslotte verzoekers activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap in Duitsland en België, waaronder het (ver)bouwen van moskeeën, dient vastgesteld dat hieruit evenmin enige persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker blijkt.

In zijn arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 oordeelde de Raad reeds dat uit verzoekers activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap (in Pakistan en in België) niet blijkt dat hij een voorttrekkersrol vervult, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen omwille van zijn activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap op ernstige wijze relatieveert. In de voorgelegde attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap wordt weliswaar meermaals melding gemaakt van het feit dat verzoeker een actief lid is van deze gemeenschap en als vrijwilliger deelneemt aan verschillende taken en betrokken is bij alle programma's van de gemeenschap, doch nergens wordt melding gemaakt dat verzoeker van een officiële functie binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (in België, Duitsland en/of Pakistan) zou bekleden. Evenmin wordt in deze attesten melding gemaakt van concrete en persoonlijke problemen in hoofde van verzoeker louter omwille van zijn betrokkenheid bij de Ahmadiyya-gemeenschap.

Waar verzoeker aanvoert dat het (ver)bouwen van moskeeën in zijn hoofde dient te worden beschouwd als een essentieel onderdeel van zijn geloofsuitoefening als Ahmadi, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat het bouwen van moskeeën door de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan wordt verboden, dient vooreerst te worden vastgesteld dat het (ver)bouwen van moskeeën in hoofde van verzoeker mede in het licht van zijn ervaringen met zijn beroepsactiviteiten als aannemer kan gezien worden. Verzoeker was immers reeds voorafgaand aan zijn komst naar Europa actief als aannemer. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker deze ervaring ten dienste stelt van de Ahmadiyya-gemeenschap daar hij hiermee een nuttige bijdrage aan de gemeenschap kan leveren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij dienaangaande dat hij in Pakistan ook meehielp met het (ver)bouwen van moskeeën, maar dat dit niet openlijk gebeurde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Op de vraag of het helpen met het (ver)bouwen van moskeeën in Pakistan voor problemen zorgt, antwoordde verzoeker als volgt: *“Zeer zeker, maulvi's die roepen mensen samen en provoceren hen. Ze zeggen dat het een nobele actie is om een Ahmadi te doen, je krijgt paradijs als je dat doet.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), waaruit geenszins concrete en persoonlijke problemen in hoofde van verzoeker omwille van het helpen (ver)bouwen van moskeeën in Pakistan blijken. Verzoeker verwijst immers slechts naar de algemene situatie van Ahmadi in Pakistan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie bovendien aanvoert dat het (ver)bouwen van moskeeën in zijn hoofde dient te worden beschouwd als een godsdienstige handeling, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder vermeldde dat het helpen (ver)bouwen van moskeeën in zijn hoofde dient te worden beschouwd als een godsdienstige handeling; hij maakte hiervan immers enkel melding als zijnde een activiteit die hij uitoefent ten dienste van de Ahmadiyya-gemeenschap en niet als een godsdienstige handeling *an sich* die een essentieel onderdeel uitmaakt van zijn geloofsbeleving. Bovendien wijst de bestreden beslissing er terecht op dat uit de foto's blijkt dat verzoeker pleister- en gypocwerken binnenshuis uitvoerde hetgeen moeilijk kan beschouwd worden als een doorgedreven publieke uiting van zijn geloofsbeleving. Wat betreft de verwijzing naar voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient erop gewezen dat de Raad dienaangaande in het kader van verzoekers eerste

verzoek om internationale bescherming in zijn arrest nr. 118 646 van 10 februari 2014 reeds oordeelde als volgt:

“Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het door verzoeker aangehaalde arrest van het ECHG in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij gelet op zijn persoonlijke situatie ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gezien het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap in België, Duitsland en/of Pakistan persoonlijke en concrete problemen in het kader van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi zou kennen ingeval van een eventuele terugkeer naar Pakistan.

2.3.2.9. Verder dient vastgesteld dat de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Dienaangaande dient er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 2) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. In zoverre de door verzoeker voorgelegde documenten kopieën betreffen, dient er bovendien op gewezen dat de bewijswaarde van kopieën hoe dan ook gering is wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk.

Wat betreft verzoekers paspoort, zijn Pakistaanse identiteitskaart, de AIMS-badge, de Pakistaanse identiteitskaart van verzoekers echtgenote, de “*child registration certificate*”, het Pakistaans paspoort van verzoekers zoon, het visum van zijn zoon en verzoekers oude Pakistaans paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stukken 4-6, 8-9, 11 en 17) dient vastgesteld dat deze documenten enkel informatie bevatten met betrekking tot verzoekers identiteit en werkzaamheden en de identiteit van zijn zoon en echtgenote, elementen die in het kader van onderhavige beoordeling niet worden betwist, maar die voor het overige op deze beoordeling geen ander licht werpen.

Inzake de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stukken 3 en 16) dient er vooreerst op gewezen dat foto's bewijswaarde ontberen gelet op de manipuleerbaarheid van hetgeen wordt afgebeeld naar tijd, plaats en omstandigheden. In zoverre deze foto's betrekking hebben op verzoekers activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap, dient erop gewezen dat deze activiteiten op zich niet in twijfel worden getrokken, doch dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van deze activiteiten een persoonlijke vrees voor vervolging zou kennen ingeval van een terugkeer naar Pakistan. Hetzelfde geldt voor de

voorgelegde badge met betrekking tot zijn activiteiten in België (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 14).

Uit de UNHCR-kaarten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stukken 12 en 13) blijkt enkel dat verzoekers zoon, schoonzus en schoonbroer deze van UNHCR ontvingen. Nergens uit deze kaarten kan worden afgeleid waarom zij deze kaarten ontvingen en/of of hieruit mogelijkerwijze een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zou kunnen blijken. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenmin kon verduidelijken waarom zijn schoonbroer en -zus naar Maleisië gingen, behalve de vage en blote bewering dat dit was “als Ahmadi” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

De documenten met betrekking tot verzoekers reisweg (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 15) hebben geen betrekking op de door verzoeker voorgehouden problemen omwille van zijn geloofsovertuiging als Ahmadi en zijn dan ook evenmin van aard om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

De overige documenten, alsook de stukken die werden toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota kwamen hoger reeds aan bod.

2.3.2.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer

bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Bijgevolg wordt deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier en pertinent en correct is, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER